

ภาษาอังกฤษ ENGLISH ๕๐๕

Take it easy

ใช้สอนก็ได้! ใช้เรียนก็ง่าย!
ไม่เลื่อมเตี๊ยะ
สนุกกับภาษาอังกฤษ
ที่คุณคิดว่ายาก !

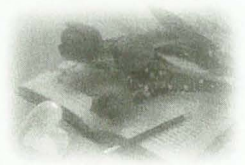
- มาดูซิว่า ไทย กับ ฝรั่งเศส ใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างไร
- ฟังพจนานุกรมและการเขียนอย่างไรถึงจำเร็ว จำง่าย ไม่เผลอ
- นำไปใช้อย่างไร ถึงได้เหมือนเจ้าของภาษา

The Knowledge Center
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

อดุลย์ เลหาเกียรติ

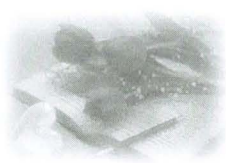
คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือภาษาอังกฤษ 505 เห็นชื่อแล้วคงแปลกใจว่าเป็นหนังสือแบบเรียนในชั้น
หรือเปล่า แต่จริงๆ ใช้ได้ทั้งในชั้นเรียนและนำไปศึกษาด้วยตนเอง และยังเป็นแบบทดสอบ
พื้นฐานภาษาอังกฤษของตัวเอง หนังสือเล่มนี้อาจารย์เข้าใจง่ายเรียนด้วยตนเอง และท่าน
ผู้เขียนได้ชี้แจงข้อบกพร่อง ความผิดพลาดของการเรียนภาษาอังกฤษ ทางสำนักพิมพ์เห็นว่า
หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับครูอาจารย์ นักเรียน นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป

ขอแสดงความนับถือ

The Knowledge center

คำนำผู้เขียน

เดิม “ภาษาอังกฤษ 505” นี้ แยกจากกันเป็น 2 ฉบับ คือ “ฉบับสำหรับผู้สอน” และ “ฉบับสำหรับผู้เรียน” โดยทั้ง 2 ฉบับมีแบบฝึกหัด (จำนวนทั้งหมด 505 ข้อ) ซ้ำกัน (identical)

แบบฝึกหัดทุกข้อใน “ฉบับสำหรับผู้สอน” มีเฉลย พร้อมคำอธิบายเพิ่มเติมในกรณีที่มี “ข้อยกเว้น” ทั้งคำศัพท์ก็ได้ให้ไว้ครบเพื่อความสะดวกของครูผู้ใช้สอน สำหรับ “ฉบับสำหรับผู้เรียน” มีคำอธิบายสาระและกฎไวยากรณ์อย่างคร่าวๆ คือ สะเอียดน้อยกว่าฉบับของครู และไม่มีเฉลยให้

ชุดดั้งเดิมเขียนขึ้นตามความประสงค์ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมปลายในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง

ต่อมา มีผู้เห็นว่า “อังกฤษ 505” ทั้ง 2 ฉบับน่าจะนำมารวมกัน เพื่อให้ผู้สนใจภาษาอังกฤษทั่วไป ใช้รื้อฟื้นความรู้เดิม และใช้ต่อยก้ากฎไวยากรณ์สำคัญๆ เพื่อใช้เป็นฐานให้แก่ภาษาอังกฤษที่ตนต้องการศึกษาเพิ่มเติม “505” ทั้ง 2 ฉบับ จึงรวมกันเป็นฉบับเดียว ณ ที่นี้

ผมได้ใช้ “ฉบับสำหรับผู้สอน” เป็นภาคแรกของฉบับปัจจุบัน และ “ฉบับสำหรับผู้เรียน” เป็นภาคหลัง ผมได้ถือโอกาสเพิ่มเติมคำอธิบายและเฉลยเล็กน้อย เพื่อความเหมาะสมกับการที่ทั้ง 2 ฉบับต้องมาอยู่รวมกันในปกคู่เดียวกัน

อดุลย์ เลาทเกียรติ

ข้อแนะนำการใช้หนังสือเล่มนี้

ให้ท่านอ่านคำอธิบายตั้งแต่หน้าแรก ตอนใดที่คำอธิบายไม่ชัดเจน ขอให้ท่านอ่านซ้ำ พร้อมทั้งหาความกระจ่างจากตัวอย่างที่ให้ไว้ เมื่อเรียนร่วมกับผู้อื่นในห้องเรียน บางครั้งท่านจะต้องเร่งให้ทันเพื่อน เข้าใจชัดเจนหรือไม่ ไว้ว่ากันทีหลัง แต่เมื่อเรียนคนเดียว ความเข้าใจต้องมาก่อน เมื่อท่านมาถึงแบบฝึกหัดที่มีเฉลยให้ด้วย ก็ให้พิจารณาว่าเฉลยที่ให้นั้น ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ที่อธิบายไว้ก่อนหน้าแบบฝึกหัดหรือไม่ ส่วนใดของเฉลยข้อใดดูเหมือนว่าไม่ถูกต้อง ขอให้ท่านใส่เครื่องหมายคำถามกำกับไว้ เพื่อหาคำอธิบายในโอกาสต่อไป

เมื่อได้ศึกษาแต่ละแบบฝึกหัดเป็นที่พอใจแล้ว ขอให้ท่านพลิกไปยังแบบฝึกหัดเดียวกันในภาคหลัง อ่านโจทย์ทีละข้อ แล้วพยายามทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยจะไม่ยอมย้อนกลับมาดูเฉลยในภาคแรกเป็นอันขาด เมื่อท่านทำแบบฝึกหัดในภาคหลังจนครบถ้วนแล้ว จึงค่อยพลิกกลับมาเปรียบเทียบกับเฉลยในภาคแรก วิธีการนี้ ท่านให้คำอธิบายบนหน้ากระดาษ และสติปัญญาของท่านเองเป็นครู ได้รับความพอใจแล้วค่อยอ่านภาคแรกต่อเพื่อศึกษาแบบฝึกหัดที่ 2 ในภาคแรกต่อไป โปรดกระทำเช่นนี้สลับภาคแรกกับภาคหลังจนจบเล่ม

ท่านจะพบว่า การวิเคราะห์ประโยคของ Jim Corbett ในหน้าท้ายๆ ของภาคแรก จะเริ่มช่วยให้ท่านเข้าใจความซับซ้อนของภาษาอังกฤษระดับ “ใช้งานของผู้ใหญ่” ทีละเล็กละน้อย การแตกฉานในความรู้เป็นสิ่งที่แต่ละท่านต้องขวนขวาย ดำรงเล็กๆ เล่มนี้ ไม่สามารถให้สูตรความสำเร็จทุกสูตรแก่ท่าน สิ่งที่มีนัยทำได้ คือ เปิดประตูให้แสงสว่างสดใสเข้ามาให้ท่านเห็นความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมขอแนะนำคือ เมื่อท่านคุ้นเคยกับกฎและโครงสร้างต่างๆ ดีแล้ว ให้ท่านเลือกทีละโครงสร้างเพื่อใช้มันเป็นเสมือนแผนที่ เลือกแล้วก็ให้เขียนโจทย์ภาษาไทยตามเนื้อเรื่องของท่านเอง แต่ให้โจทย์มีความสอดคล้องกับโครงสร้างที่ท่าน

เลือกใช้ จากนั้นจึงแปลโจทย์เป็นภาษาอังกฤษโดยให้โครงสร้างนั้นๆ ควบคุมการจัดลำดับ
ของคำ การทำเช่นนี้มีลักษณะเป็น substitution drill ซึ่งไม่ยากเกินไป แต่ให้ประโยชน์
มากมายต่อการสร้างทักษะ

ความสำเร็จในแต่ละทักษะเกิดจากความรัก เพราะความรักทำให้มีความเพียร
ความรักทำให้ไม่เบื่อง่าย ความรักทำให้แสวงหา

อดุลย์ เลาทเกียรติ

สารบัญ

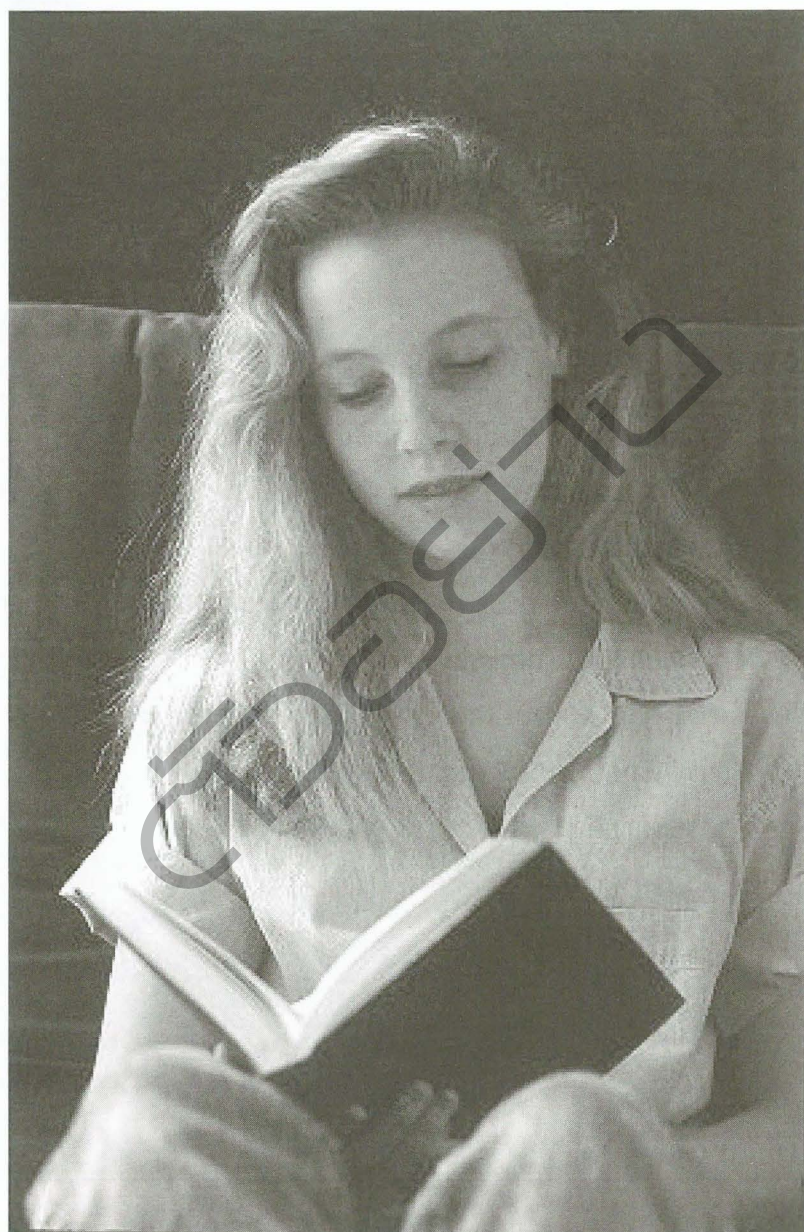

ภาคแรก

อุปกรณ์	3
บทที่ 1 เราจะเริ่มกันที่คำนาม	5
บทที่ 2 การนับจำนวน - การบอกปริมาณ	23
บทที่ 3 การบอกปริมาณ ของสิ่งของ ที่ใช้นามนับไม่ได้	27
บทที่ 4 คำ 8 ชนิดของภาษาอังกฤษ	35
บทที่ 5 รูปต่างๆ ของกริยา ทู บี	45
บทที่ 6 “กริยา 3 ช่อง” “กริยาสมบุรณ์” “กริยาสำรอง” และ “กริยาช่วย”	51
บทที่ 7 การเรียกชื่อกริยาสมบุรณ์	57
บทที่ 8 การใช้กริยาสมบุรณ์ เฉพาะรูปที่ปรากฏในตารางที่ # 1	61
บทที่ 9 การประกอบประโยค และการวิเคราะห์ประโยค	75
บทที่ 10 “ส่วนขยายคำนาม”	95
บทที่ 11 “ส่วนขยายคำกริยา”	105
บทที่ 12 ประโยค passive	117

ภาคหลัง

ทดสอบความรู้ด้วยตัวเอง	125
------------------------	-----

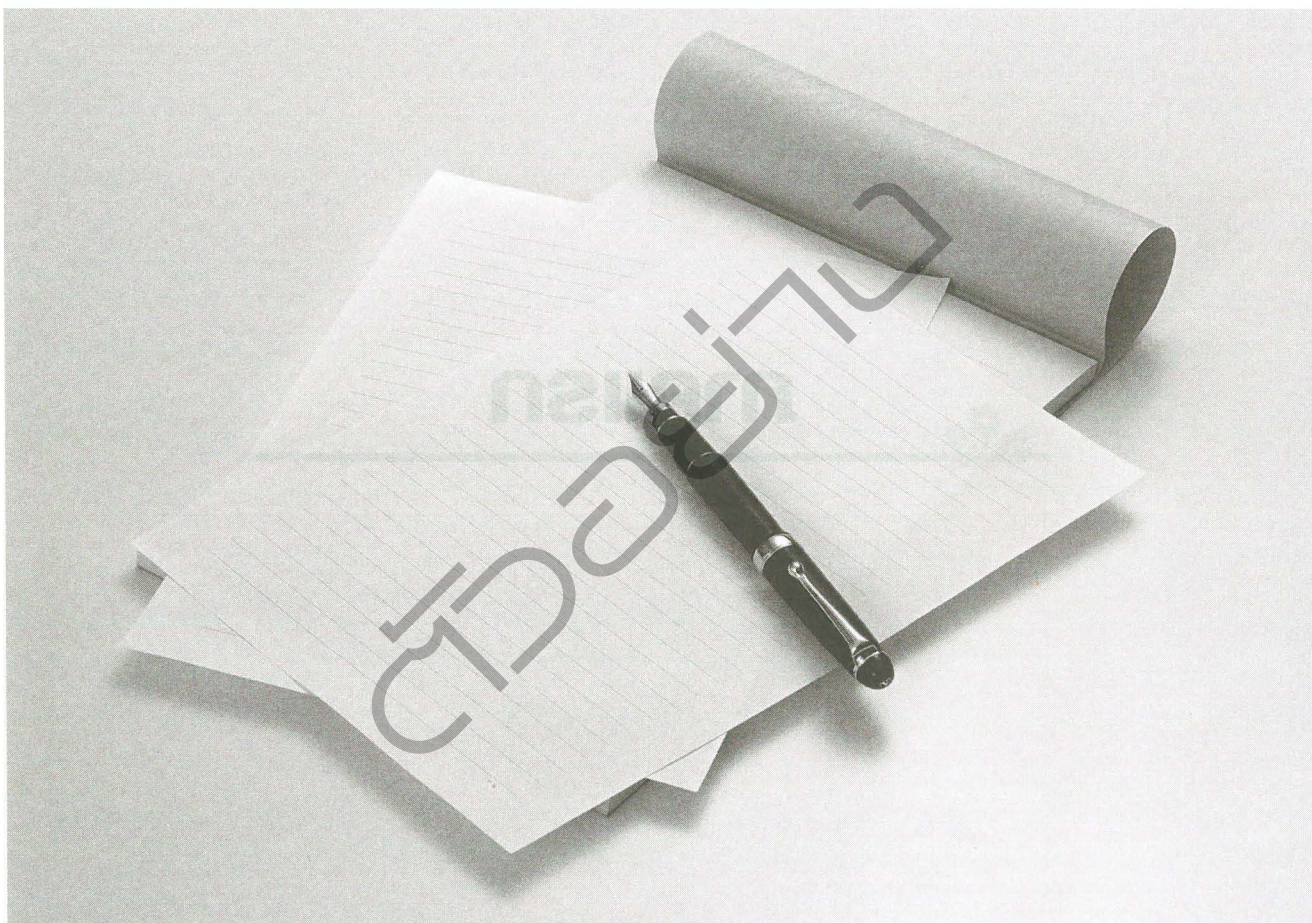

ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505

ภาคแรก

ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505 ภาษาอังกฤษ 505

อ่านเครื่อง

เรามาดูซิว่า ไทย กับ ฝรั่งเศส ใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างไร

- ไทยพูดว่า
- (1) “ขอมะม่วง”
 - (2) “มะม่วงปิ่นถูก”
 - (3) “ไม่เอาหละ ข้าวเหนียวมะม่วงอีกแล้ว”
 - (4) “เอามะม่วงเข้าตู้เย็นให้หมด”
 - (5) “หามะม่วงมาให้หน่อย ชักเปรี้ยวปาก”

“มะม่วง” ในทั้ง 5 ตัวอย่างสะกดเหมือนกันหมด แต่เมื่อแปลงสำนึกชาติเป็นฝรั่ง มันคนละเรื่อง

(1) “ขอมะม่วง” (น่าจะหมายถึงมะม่วงที่อยู่ในมือของผู้ฟัง หรืออยู่ใกล้ผู้ฟัง คือเป็นคำถามเอกพจน์ ที่มีความหมายชี้เฉพาะ) ก็ต้อง = Give me **the mango**.

(2) “มะม่วงปิ่นถูก” (ข้อนี้ต้องหมายถึงมะม่วงทุกๆ ไป เป็นคำนามพหูพจน์, ความหมายไม่ชี้เฉพาะ) ต้อง = **Mangoes** are cheap this year.

(3) “ไม่เอาหละ ข้าวเหนียวมะม่วงอีกแล้ว” (มะม่วงในข้อนี้หมายถึงเนื้อมะม่วงเป็นนามนับไม่ได้ เมื่อไม่ชี้เฉพาะ ก็ไม่ต้องมีคำนำหน้า) ก้อ = That's enough. Sticky rice and **mango** again.

(4) “เอามะม่วงเข้าตู้เย็นให้หมด” (เอาเข้าตู้เย็นให้หมด แปลว่า พหูพจน์ และชี้เฉพาะด้วย) ก้อ = Put all **the mangoes** in the fridge.

(5) “หามะม่วงมาให้หน่อย ชักเปรี้ยวปาก” (ข้อนี้ขอมะม่วงแก้เปรี้ยวปากสักผลก็ โอเค, แปลว่าเอกพจน์, ไม่ชี้เฉพาะ) = Get me **a mango**.

จะเห็นว่า

1. ใครก็ตามที่คิดเอาง่ายๆ ว่า รู้ศัพท์อังกฤษแล้วก็ โอ เค ต้องตกม้าขาหักแน่
2. จะ **a mango, mangoes** หรือ **the mangoes** ฯลฯ เขาก็ว่ากันตามไวยากรณ์

ทั้งสิ้น

ในระยะแรกๆ ของบทเรียน ผมจะเน้นให้มีตัวอย่างมากหน่อย พร้อมคำอธิบายชี้จุดสังเกต และพยายามใช้เหตุใช้ผลมาก หวังว่าผู้อ่านจะ absorb ประเด็นที่อธิบาย แบบฝึกหัดจะไม่ยากเกินไป แต่มีปริมาณมาก โจทย์จะเป็นโจทย์สั้นๆ และบ่อยครั้งจะใช้คำศัพท์ที่วกไปเวียนมา - - ตรงนี้ต้องสังเกต นิยายคนไทยชอบของใหม่ๆ น่าตื่นตื้น คือ ไม่ชอบ “ย่ำเท้า” และเบื่อง่าย ใสนี้แหละครับ ที่เด็กได้เกรด 4 (เพราะความจำดี) แต่ใช้ภาษาไม่เป็น (เพราะไม่สนุกกับการ “ย่ำเท้า” เพื่อให้เกิดทักษะ) ผมหลุดจากประสบการณ์เพราะได้สอนพิเศษมาเป็นเวลานาน และได้เห็นค่านิยมที่ไร้แก่นสารนี้ เคยสอนเด็กคนหนึ่ง ปัญญาดีมาก อยากรู้จุดโน้นจุดนี้ พอผมเห็นว่ามันก็แค่ curiosity และผมก็ได้ให้แนวทางมาพอควรแล้ว จึงต้องตัดหลังด้วยการให้บทความภาษาอังกฤษ (ผมเขียนเอง ง่ายๆ ยาวแค่อีกยี่สิบคำ) ให้อ่านให้ผมฟังโดยไม่รีรอ ผมถามว่ามีปัญหาไหม? ไม่มีแน่ (เพราะเรื่องก็ง่าย ภาษาก็ง่าย) ให้อ่านรอบที่สอง แล้วผมก็เก็บชีทกลับมา คราวนี้ก็เป็นเวลาลงขวาน

ผมให้เขาเล่าเรื่องที่อ่าน ให้ผมฟังเป็นภาษาไทย แล้วเราก็ทบทวนประเด็นเล็กน้อย จากนั้นก็ให้เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ทำต่อหน้าทั้งหมด ผมไม่ลุกไปไหนเลย ปรากฏว่าไอ้เกรด 4 ที่ตัวเองภูมิใจนั้น หากผมเป็นครู คงให้แค่ 2 - - ต่อมาเด็กคนนี้ได้ไปซัมเมอร์หนึ่งเดือน กลับจากซัมเมอร์ ะวะมาหาผม คราวนี้ดูจ๋องไปถนัด สงสัยไปใช้ภาษาฝรั่งแต่ฝรั่งคงสายหน้าไม่รู้เรื่องอะไรเทือกนั้น

ผมขอย้ำอีกทีนะครับว่า structure ในเล่มนี้ไม่ยาก และศัพท์ก็ไม่ยาก ช้าวนเวียนพอเวียนศีรษะ เพราะต้องการเพียงให้ผู้อ่าน Think in English จากการที่ต้องจัดเรียงคำตามกติกาของฝรั่ง ทำแล้วทำอีก

เราจะเริ่มกันที่คำนาม

ขออธิบาย “วลี” และ “นามวลี”

“วลี” (phrase) คือ กลุ่มคำ เช่น *the kind woman, is going* ฯลฯ

“นามวลี” (noun phrase, ย่อเป็น NP) คือ กลุ่มคำที่มีคำนามเป็นแกน เช่น *a man, that tree, an independent photographer* ฯลฯ กระนั้น ตำราไวยากรณ์ที่ดีพิมพ์ในต่างประเทศเอง ก็ยังใช้ “นามวลี” เกินขอบเขตของคำนิยาม คือ ใช้เรียกคำนามโดดๆ ว่า “นามวลี” เช่น เรียก **boys** และ **water** ว่า “นามวลี” โดยอธิบายว่า ทั้ง boys และ water เป็น “กลุ่มคำ” ที่มี “คำนำหน้านาม” (determiner) เป็น “ศูนย์” (หรือ zero determiner)

เมื่อให้ตัวอย่าง ก็จะตีพิมพ์เป็น [-] **boys** และ [-] **water**

❖ ตัวอย่างของ “มะม่วง” (หน้า 3) น่าจะชัดเจนว่า การใช้คำนามอังกฤษมีปัญหาสำหรับคนไทยหลายคน และคำนามอังกฤษก็เป็น “ชิ้นส่วน” สำคัญของภาษาเสียด้วย

ผมเคยคำนวณความถี่ของการใช้ “นามวลี” ในย่อหน้า

ในย่อหน้าที่ 1 ที่มีคำ 126 คำ (หนังสือ *Papaya Salad* หน้า 11) เป็นนามวลี 55 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 43.65

อักษรตัวหนา เป็นนามวลีทั้งสิ้น

❖ Having been to **Chiang Mai** where I enjoyed **the traditional meal** made up of **sticky rice**, I knew of course how to eat it: with **the fingers** of **the right hand**! So I started digging into it and while I was totally absorbed

with **my most enjoyable degustation**, I suddenly realized that **a mature Thai man** was crossing **the street** coming from **a small restaurant** and heading towards me, **his two hands** behind **his back** and **a terribly annoyed look** on **his face**; not **the usual Thai smile**! **My hand** full of **rice** just froze in **the air** while I wondered **what element** of **the Thai etiquette** I had unwillingly failed to respect, was **the wall** I was sitting on sacred and **part of a wat (temple)**?

ในย่อหน้าที่ 2 ที่มีคำ 124 คำ (หนังสือ *The Prophet's Way* หน้า 95) เป็นนามวลี 62 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 50.00

- ◇ For **example**, **brain development** in **children** follows **several specific stages**, starting just around **the time** of **birth** and concluding just after **puberty**. During **these stages** there are **small explosions** of **brain growth**, followed by **three major periods** of **brain-cell die-offs**. The **growth phases** prepare **the brain** to learn and be molded, like giving a **sculptor** an **extra-large chunk** of **clay** to work with. The **die-off phases** of **the brain** are when **the “extra” connections** --those that were not used during **the learning phase** -- are stripped out of **the brain** in a **process** call **demylenation**. If they're not used, **these brain connections** are cut away **the same** as a **sculptor** cuts away and disposes of **unwanted clay** or **stone**, leaving behind **the finished product**.

ในย่อหน้าที่ 3 ที่มีคำ 121 คำ (หนังสือ *TIME Asia*, April 30, 2007 หน้า 42) เป็นนามวลี 64 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 52.89

- ◇ **Little Lin** is not alone. **Tens of thousands** of **Chinese** from **his home province** of **Fujian** alone have traveled from **China** to **Britain** in **recent years**. A **coastal region** with a **booming middle class**, **Fujian** produces a **disproportionate number** of **China's overseas migrants**. Back in **the mid-1800s**, **Fujian** released **its first major wave** of **migrants**, **men** bound for **the Americas** to build **railroads**, can **fish** and pan for **gold**. **Other**

coolies, as they were known, headed for **European colonies** in **Asia**. Those who left have helped those who stay behind; today, **Fujian's annual per capita income** of **\$1,300** is one of **the highest** among **China's provinces**, **courtesy** not just of **its early embrace** of **private enterprise** but also of **remittances** from **overseas**.

รวม 3 ย่อหน้า 371 คำ เป็นนามวลี 181 หรือคิดเป็น ร้อยละ 48.79

คิดเอาคร่าวๆ นามวลีคลุมเนื้อที่เกือบครึ่งหนึ่งของภาษาอังกฤษ แก้ปัญหานามวลีสำเร็จ ก็เหมือนแก้ปัญหาไปได้ครึ่งหนึ่ง

- ◇ เมื่อครั้งผมเป็นนักเรียน ตำราไวยากรณ์แบ่งคำนามเป็น 5 คือ
- 1) सामान्यนาม (common noun) เช่น cat, house, table
 - 2) วิสามานยนาม (proper noun) เช่น Anne, Charoen, Yaowarat
 - 3) วัตถุนาม (material noun) เช่น gold, water, butter
 - 4) สมุหนาม (collective noun) เช่น family, gang, herd
 - 5) อาการนาม (abstract noun) เช่น love, justice, integrity
- ◇ เดียวนี้เขาแบ่งเป็น 3 คือ นามเอกพจน์ (singular nouns ซึ่งรวมเอกพจน์ของ सामान्यนาม และของสมุหนามเข้าด้วยกัน), นามพหูพจน์ (plural nouns ซึ่งรวมพหูพจน์ของ सामान्यนามและของสมุหนามเข้าด้วยกัน) และ นามนับไม่ได้ (uncountable nouns ซึ่งรวม วัตถุนามและอาการนามเข้าด้วยกัน) โดยวิสามานยนามถูกเมิน

การแบ่งแบบใหม่เหมาะสมเพราะเข้าถึงประเด็นของปัญหา โดยเฉพาะสำหรับ ชาวต่างประเทศที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ

คนไทยมีปัญหาปวดหัวกับเรื่อง “คำนำหน้านาม” หรือ คำพวก a, an, the ฯลฯ ที่ต้องประกบคำนามในบางกรณี แต่ในบางกรณีกลับไม่ต้องประกบ หรืออาจจะถึงขั้นห้ามประกบ นอกจากนี้นี้ยังต้องเลือกคำนำหน้านามตัวที่เหมาะสม ตามความหมายที่ต้องการ แต่ความยุ่งยากนี้เกี่ยวข้องกับประเด็นใหญ่ ๆ เพียง 2 ประเด็น คือ ก) คำนามที่กำลังพิจารณานั้นมีความหมายที่ชี้เฉพาะ หรือไม่ชี้เฉพาะ และ ข) เป็นคำนามเอกพจน์ พหูพจน์ หรือเป็นคำนามนับไม่ได้ ในเวลาเดียวกันวิสามานยนาม ก็ตัดออกไปได้เพราะไม่เกี่ยวกับคำนำหน้านาม

◆ **คำนามเอกพจน์ และคำนามพหูพจน์ไม่ต้องอธิบาย**

◆ **สำหรับคำนามนับไม่ได้** หากอธิบายสักหน่อยก็น่าจะเป็นประโยชน์

นามนับไม่ได้ มีข้อน่าสังเกต คือ จะใช้เรียกสิ่งที่ แม้จะแบ่งแยกเป็นส่วนเล็กส่วนน้อยอย่างไร แต่ละส่วนยังคงคุณสมบัติเดิมไว้

“น้ำ” (water) 1 ถึง เป็นของเหลว

เทแบ่งเป็น 7 ขวด สิ่งที่บรรจุในแต่ละขวด ก็ยังคงสภาพเป็น “น้ำ”

เอามาสาดกระเซ็นเป็นฝอย แต่ละฝอยก็ยังคงสภาพเป็น “น้ำ”

ขณะที่เอา “ต้นไม้” (tree) มาแบ่ง จะได้ “ลำต้น” “ใบ” “เศษไม้” “เปลือกไม้”

“กิ่ง” ฯลฯ

นอกจากคำนามจะแบ่งชนิดออกเป็น 3, ยังแบ่งความหมายออกเป็น 2 คือ

ความหมาย**ชี้เฉพาะ** (specific meaning)

ความหมาย**ไม่ชี้เฉพาะ** (non-specific meaning)

นามวลีที่มีความหมาย**ชี้เฉพาะ** พูดถึงคน สัตว์ สิ่งของ ที่แน่นอนว่าเป็น “คนๆ นี้” หรือ “ปากกาของฉัน” ฯลฯ

เมื่อเป็นพหูพจน์ ก็ “เด็กๆ เหล่านั้น” “บ้านในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้” “ลูกสุนัข 2 ตัว ที่นอนอยู่ใต้รถกระบะ” ฯลฯ

เมื่อเป็นนามนับไม่ได้ ก็ “กาแฟในถ้วยนั้น” “เนื้อวัวที่ซื้อเมื่อวานนี้” “เงินที่จะไว้ซ่อมรถ” ฯลฯ

◆ **นามพวกนี้จะใช้ เดอะ (the) นำหน้าตะพึดตะพือไปเลย (สำหรับระยะแรก ๆ)**

“คนๆ นี้” = **the** man (หรือ *this man* แต่ในขั้นแรกให้นึกถึง เดอะ ตัวเดียว

ง่ายดี) ที่ให้ใช้ เดอะ ไปพรางๆ ก่อน เพราะ เดอะ ให้ความหมายที่ชี้เฉพาะ “ปากกาของฉัน” มีความหมายชี้เฉพาะ แทนที่จะใช้ **my** pen ขอให้ใช้ **the** pen ชั่วคราว “เด็กๆ เหล่านั้น” แทนที่จะใช้ **those** children เราก้ใช้ **the** children ไปชั่วคราว เพราะมีคนที่ต้องการความละเอียด แล้วใช้ผิดเป็น **that** children มาแล้ว - - ต่อไปเมื่อผู้เรียนมีความมั่นใจ ค่อยรู้จักว่านี่

“ปากกาของฉัน”	= the pen (หรือ my pen)
“เด็กๆ เหล่านั้น”	= the children (หรือ those children)
“บ้านในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้”	= the houses
“ลูกสุนัข 2 ตัวที่นอนอยู่ใต้รถกระบะ”	= the pups
“กาแฟในถ้วยนั้น”	= the coffee
“เนื้อวัวที่ซื้อเมื่อวานนี้”	= the beef

❖ นามวลีที่มีความหมาย **ไม่ชี้เฉพาะ** เมื่อพูดถึง “คน” ก็ต้องการสื่อความหมายว่าเป็น สัตว์ 2 ขาที่เลี้ยงลูกด้วยนม, เมื่อพูดถึง “ปากกา” ก็ต้องการบอกให้รู้ว่าเป็นเครื่องเขียนชนิด หนึ่ง ที่ไม่เหมือนดินสอ, ไม่เหมือนไม้บรรทัด เมื่อพูดถึง “ช้าง” ก็ต้องการให้ผู้ฟังเข้าใจว่าเป็น สัตว์บกจมูกยาวมาก ตัวสีเทาๆ น้ำหนักหลายตัน ฯลฯ

◆ เอกพจน์ ที่ไม่ชี้เฉพาะ ใช้ **อะ/แอน** (a/an) นำหน้า

“คน”	= a man
“ปากกา”	= a pen
“ช้าง”	= an elephant

◆ พหูพจน์ ที่ไม่ชี้เฉพาะ ไม่ต้องใช้อะไรนำ (zero determiner) ดังนี้

“เด็กๆ” (ไม่ใช่วัยรุ่น หรือ คนชรา)	= [-] children
“บ้าน” (ไม่ใช่กระท่อ หรือ สำนักงาน)	= [-] houses
“ลูกสุนัข” (ไม่ใช่ไอ้เหมียว หรือ กระรอก)	= [-] pups

หรือถ้าต้องการให้มีคำนำหน้า ก็ให้ใช้คำพวก **some** (จำนวนหนึ่ง), **many** (จำนวนมาก), **a few** (สองสาม) ตามความหมายที่ต้องการ

“เด็ก ๆ บางคน” (ไม่ชี้เฉพาะ)	= some children
“บ้านจำนวนมาก” (ไม่ชี้เฉพาะ)	= many houses
“ลูกสุนัข 2-3 ตัว” (ไม่ชี้เฉพาะ)	= a few pups

◆ นามนับไม่ได้ ที่ไม่ชี้เฉพาะ ไม่ต้องใช้อะไรนำ (zero determiner) ดังนี้

“กาแฟ”	= [-] coffee
“เนื้อวัว”	= [-] beef
“เงิน”	= [-] money

หรือถ้าต้องการให้มีคำนำหน้า ก็ให้ใช้คำพวก **some** (ปริมาณไม่มากนัก), **much** (ปริมาณมาก) **a little** (ปริมาณเพียงเล็กน้อย) ตามความหมายที่ต้องการ

“กาแฟน้อยนิด” = **a little** coffee

“เนื้อวัวปริมาณมาก” = **much** beef

“เงินบ้าง” = **some** money

กฎพื้นฐานเอาลงตารางได้ดังนี้

ชี้เฉพาะ	ไม่ชี้เฉพาะ	ชนิดของคำนาม
the cat	a cat	เอกพจน์
the dogs	[-] dogs	พหูพจน์
the water	[-] water	นามนับไม่ได้

คิดนิดเดียวก่อนใช้คำนาม แล้วจะใช้นั้นได้อย่างถูกต้อง

เมื่อแน่ใจขอบเขตของ “นามวลี” แล้ว ว่ามันเป็นได้ทั้งคำๆ เดียว หรือเป็นกลุ่มคำจำนวนไม่แน่นอน ที่แน่คือกลุ่มจะมีคำนามเป็นแก่น คำนามนี้จะเป็นคำรั้งท้ายของกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องสนใจวินิจฉัยว่า ในเนื้อหาที่กำหนดให้ (แบบฝึกหัด) มีคำใดบ้างเกาะกลุ่มกันอยู่เป็น “นามวลี”

ความหมายของข้อความ และคำนำหน้านามเช่น อะ (a) และ เดอะ (the) เป็นเพียง 2 สิ่งที่จะชี้ทางให้พอเดาได้ว่า คำไหนบ้างที่เกาะกลุ่มกัน

¹I ²came ³to ⁴this ⁵beautiful ⁶city ⁷on ⁸a ⁹whim.

(ข้าพเจ้าเดินทางมายังนครที่งดงามแห่งนี้โดยไม่ได้มีแผนการอะไรล่วงหน้า, on a whim แปลว่า “นี่ก็อยากจะทำอะไร ก็ทำไปเลย”)

⁴⁻⁵⁻⁶น่าจะเกาะกลุ่มกัน เพราะเคยเห็น the กับ this ใช้สลับกัน เช่น the car, this car ฉะนั้น 2 คำนี้น่าจะเป็นคำประเภทเดียวกัน คือ เป็นคำนำหน้านาม, city เป็นคำนามอย่างแน่นอน เพราะเป็นชื่อของสถานที่ประเภทหนึ่ง

⁸⁻⁹ก็ต้องเกาะกันเป็นนามวลีแม้ผู้เรียนบางคนอาจจะไม่รู้ความหมายของ ⁹whim, แต่ก็ต้องเดาได้ว่ามันต้องเป็นคำนาม เพราะมี ⁸a นำหน้า

สรุปได้ว่า ประโยคแรกมี 2 นามวลี คือ ⁴this ⁵beautiful ⁶city และ ⁸a ⁹whim
ในชั้นต้นๆ นี้ผู้เรียนไม่ต้องกังวล หากไม่สามารถ “ชี้ตัว นามวลี” ได้ถูกต้องทั้งหมด
เพราะการ “ชี้ตัว” เป็นของแปลกใหม่

¹⁰The ¹¹ad ¹²in ¹³the ¹⁴paper ¹⁵said, “¹⁶Qualified ¹⁷teachers ¹⁸wanted ¹⁹for
²⁰private ²¹schools.”

(โฆษณาในหนังสือพิมพ์ประกาศว่า “มีโรงเรียนเอกชนที่ต้องการครูที่สำเร็จทาง
วิชาครู”, *qualified* แปลว่า “มีคุณสมบัติเหมาะสม”)

¹⁰The ¹¹ad เป็นนามวลีอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะ ¹⁰The เป็นคำนำหน้านาม
และ ¹¹ad เป็นชื่อธุรกิจชนิดหนึ่ง คือ เป็นคำถาม

¹³the ¹⁴paper เป็นนามวลีตามคำอธิบายเดียวกันกับ ¹⁰The ¹¹ad

¹⁶Qualified ¹⁷teachers, teachers เป็นคำนามอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะทุกคนรู้จัก
คำๆ นี้ แต่จะรวมเอา ¹⁶Qualified ด้วยหรือไม่ นั่น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

¹⁶Qualified ลงท้ายด้วย -ed น่าจะเป็นกริยาช่องสอง

ถ้าเป็นกริยาจริง ¹⁷teachers ก็ต้องเป็นกรรม เพราะตามมาข้างหลัง

แต่ถ้า ¹⁶Qualified เป็นกริยา แล้วประธานของมันอยู่ที่ไหน เพราะถ้าไปข้างหน้า
มีแต่ความว่างเปล่า ¹⁶Qualified เป็นคำขึ้นต้นประโยค พอผู้เรียนนึกได้ว่า คำที่ลงท้ายด้วย
-ed เป็นได้ทั้งกริยาช่องสอง และช่องสาม และ “กริยาช่องสาม” เป็นคุณศัพท์ได้โดยอัตโนมัติ
ดังนั้น ¹⁶⁻¹⁷ต้องไปด้วยกัน Qualified teachers จึงเป็น adjective + noun เหมือนๆ กับ
good teachers

²⁰private ²¹schools. เป็นนามวลี อย่างน้อยก็จากความหมาย

²²I ²³couldn't ²⁴find ²⁵a ²⁶job ²⁷in ²⁸my ²⁹own ³⁰town.

(ข้าพเจ้าไม่สามารถหางานในเมืองที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่)

²⁵a ²⁶job เป็นนามวลี เท่าๆ กับ ²⁸my ²⁹own ³⁰town.

³¹So ³²I ³³came, ³⁴hoping ³⁵to ³⁶get ³⁷a ³⁸job ³⁹here.

(ข้าพเจ้าก็เลยเดินทางมา ด้วยความหวังที่จะได้งานทำที่นี่)

³⁷a ³⁸job เป็นนามวลี

การ “ชี้ตัว” เป็นขั้นตอนที่หนึ่งของการทำความรู้จักกับกลไกของภาษา เปรียบเหมือนได้ขึ้น ฮอ ชมทิวทัศน์จากมุมสูง แม้เมื่อลงจาก ฮอ แล้ว หลายคนจะจ่าอะไรไม่ค่อยได้ แต่เขาสามารถบอกกับตัวเองว่า “เคยเห็น” “เคยผ่านตามาบ้างแล้ว” - -

ในแบบฝึกหัด

ให้ผู้เรียนอ่านโจทย์ แล้วลงความเห็น ว่า คำนาม (ภาษาไทยที่อยู่ในโจทย์)

- มีความหมาย **ชี้เฉพาะ** หรือ **ไม่ชี้เฉพาะ**
- เป็นนามเอกพจน์ พหูพจน์ หรือ เป็นนามนับไม่ได้

หมายเหตุ :- ยังมี “คำนำหน้านาม” หรือ **determiners** อีกหลายตัว เมื่อครั้งผมเป็นเด็กนักเรียน ตำราไวยากรณ์จะเรียก **a, an, the** ว่า **articles** สำหรับคำนำหน้านามตัวอื่นๆ เช่น **this, that, these, those, my, your, his, her, some, any** ฯลฯ ก็จะเรียกด้วยชื่ออื่น - - มักจะเรียกว่าเป็น **adjective** ชนิดนี้หรือชนิดนั้น ในระยะหลัง นักไวยากรณ์จึงเอาคำทั้งหลายเหล่านี้มาเข้าก๊วนเดียวกัน (ก็เพราะมันชอบเสนอหน้า อยู่ข้างหน้าคำนาม เหมือนๆ กัน) แล้วเรียกมันว่า “คำนำหน้านาม” หรือ **determiners** ซึ่งมีเกิน 20 ตัวไม่มากนัก

- ◆ แต่ที่ผมให้เล็งเอาแค่ **a/an** และ **the** นั้น ก็เพื่อให้จำง่ายใช้ง่าย โดยเฉพาะ **the** โดยคร่าว ๆ แล้ว ใช้แทน **that, this, these, those, my, your, his, her** ฯลฯ ได้หมด

ตารางคำนำหน้านาม (ที่ใช้ตัวเอนหนา ให้ความหมายที่ชี้เฉพาะ)

ใช้นามเอกพจน์	ใช้นามพหูพจน์	ใช้นามนับไม่ได้
a/an	-	-
each	-	-
every	-	-
any	-	any
another	-	-
-	some	some
-	other	-
-	enough	enough

no	no	no
the	the	the
my	my	my (และคำบอกความเป็นเจ้าของคำอื่นๆ)
this	-	this
that	-	that
-	these	-
-	those	-
-	a few/few	-
-	-	a little/little
-	several	-
-	many	much
-	more	more
-	most	most
what/which/whose	what/which/whose	what/which/whose
ฯลฯ		

แบบฝึกหัด 1 (01-20)

(โปรดอ่านซ้ำๆ แล้วคิดตามไปกับผม)

ให้พิจารณาคำนาม (ตัวหนา) แล้วบอกว่า ก) มีความหมายเช่นใด ข) เป็นคำนามชนิดใด

01. เด็กๆ ต้องนอนคืนละ 8 ชั่วโมง

“เด็กๆ” ในโจทย์นี้ ก) มีความหมายไม่ชี้เฉพาะ และ ข) ต้องเป็นคำนามพหูพจน์ เพราะมีเครื่องหมาย (ๆ) จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **children**

02. เด็กๆ ไม่มีปากกา มีแต่ดินสอ

“ปากกา” ในโจทย์นี้ มีสถานภาพเดียวกับคำนาม “เด็กๆ” ใน 01. คือ ก) มีความหมายไม่ชี้เฉพาะ และ ข) เป็นคำนามพหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **pens**

03. ผมหากระเป๋าสตางค์ไม่พบ

“กระเป๋าสตางค์” - - - ก) ต้องมีความหมายชี้เฉพาะ ถ้าไม่ชี้เฉพาะก็จะไม่รู้ว่าเป็นกระเป๋าใบไหน ทำให้ไม่สามารถมองหาลงได้ ข) น่าจะเป็นคำนามเอกพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the wallet**

04. ไม่มีใครอยู่ในห้องน้ำ

“ห้องน้ำ” - - - มีสถานภาพเดียวกับคำนาม “กระเป๋าสตางค์” ใน 03. คือ ชี้เฉพาะ และ เอกพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the bathroom**

05. กระเป๋าสตางค์ของพวกลูกเสือ เอาไปเก็บไว้ไหน?

“กระเป๋าสตางค์” - - - ก) ชี้เฉพาะ เพราะข้อความ “ของพวกลูกเสือ” และ ข) พหูพจน์ เพราะข้อความ “ของพวก” จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the wallets**

ความจริง หากผู้เรียนอ่านโจทย์แต่ละข้อด้วยความพินิจพิเคราะห์ ก็เห็นข้อเท็จจริงดังที่ผมอธิบาย ตั้งแต่ข้อ 06. เป็นต้นไป ผมจึงจะอธิบายเพียงสั้นๆ

06. ที่ตลาด ไม่มีมะม่วงขาย

“มะม่วง” - - - ก) ไม่ชี้เฉพาะ ข) พหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **mangoes**

07. ซื้อข้าวเหนียวทุเรียนมาด้วยนะ

“ข้าวเหนียว” - - - ก) ไม่ชี้เฉพาะ ข) เป็นคำนามนับไม่ได้ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **sticky rice**

08. ชื่อข้าวเหนียวทุเรียนมาด้วยนะ

“ทุเรียน” - - - ก) ไม่ใช่เฉพาะ ข) เป็นคำนามนับไม่ได้ เพราะความหมายในที่นี้ คือ เนื้อทุเรียน ไม่ใช่ทุเรียนเป็นผล จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **durian**

09. สมัยก่อน อเมริกาเหนือมีวัวไบซันมากมาย

“วัวไบซัน” - - - ก) ไม่ใช่เฉพาะ ข) พหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **bison**

bison อาจจะมีปัญหา เพราะ OXFORD Advanced Learner's ให้ใช้เอกพจน์ - พหูพจน์รูปเดียวกัน แต่เคยพบเห็นในสิ่งพิมพ์ที่เขาเติม **s** ให้แก่พหูพจน์

10. หัวรถจักรเคลื่อนเข้ามาแล้ว ระวังหน่อย

“หัวรถจักร” - - - ก) ใช่เฉพาะ ข้อความว่า “ระวังหน่อย” บ่งบอกว่าทั้งผู้พูดและผู้ฟัง จะต้องอยู่บริเวณขานชะลา ใกล้รางรถไฟ ข) เอกพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the engine** หรือ **the locomotive**

11. ช่วงนี้ เหล็กแพงมาก

“เหล็ก” - - - ก) ไม่ใช่เฉพาะ ข) เป็นคำนามนับไม่ได้ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **iron**

12. ผู้เข้าประชุมอยู่ในหอประชุมแล้ว

“ผู้เข้าประชุม” - - - ก) ใช่เฉพาะ ข) พหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the participants**

13. ผู้หญิงชอบแมว

“ผู้หญิง” - - - ก) ไม่ใช่เฉพาะ ข) พหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **women**

14. เอน้ำตาลใส่ไว้ในขวดโหล

“น้ำตาล” - - - ก) ใช่เฉพาะ คำสั่งนี้บอกว่าผู้ฟังจะต้องรู้ว่าเป็นน้ำตาลในถุงใด หากไม่รู้ว่าเป็นน้ำตาลในถุงใด จะไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง ข) เป็นคำนามนับไม่ได้ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the sugar**

15. ดอกไม้บนภูกระดึงสวยมาก

“ดอกไม้” - - - ก) “บนภูกระดึง” ทำให้ “ดอกไม้” มีความหมายชี้เฉพาะ ข) พหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the flowers**

16. เขาใช้หนังฟอกคลุมโซฟา
“หนังฟอก” - - - ก) ไม่ใช่เฉพาะ ข) เป็นคำนามนับไม่ได้ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **leather**
17. หนังของกระเป๋าตังค์ใบนี้เป็นหนังเกรดต่ำ
“หนัง” - - - ก) “ของกระเป๋าใบนี้” ทำให้ “หนัง” มีความหมายชี้เฉพาะ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the leather**
18. หลังคารั่วไม่จบไม่สิ้น
“หลังคา” - - - ก) ชี้เฉพาะ ข) เอกพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the roof**
19. จิ้งจอกอยู่ข้างนาฬิกา
“นาฬิกา” - - - ก) ชี้เฉพาะ ข) เอกพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า **the clock**
20. จระเข้เป็นสัตว์ดุร้าย
“จระเข้” - - - ก) ไม่ใช่เฉพาะ ข) พหูพจน์ จะต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า [-] **crocodiles**

หากผู้เรียนรู้สึกว่า ผมอัดอั้นติดขัดเกินไปกับการใช้ a, the หรือการปล่อยว่างไว้ คือ ไม่ใช่ทั้ง a และ the - - - คือรู้สึกว่าเป็นการเสียเวลาเกินไป ก็ขอให้ผมนำเหตุการณ์จริงหนึ่งเหตุการณ์มาเล่าให้ฟัง

6 หรือ 7 ปีก่อน คิษย์ (เรียนพิเศษ) ของผมคนหนึ่งไปเรียนปริญญาโทต่อที่สหรัฐ หลังจากจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง (โดยเฉพาะในเรื่องภาษาอังกฤษ) คิษย์ผู้นี้เมื่อกลับมาเยี่ยมบ้าน ได้แวะมาหาผมและพูดกับผมว่า “อาจารย์ครับ บอกลูกศิษย์ของอาจารย์ได้ว่า การใช้ a การใช้ the ที่อาจารย์เคยย้ำกับผม แต่ผมไม่ได้เอาใจใส่สัก มันเป็นเรื่องสำคัญที่ผมพบพิชสงของมันแล้ว ผมเขียน report ให้อาจารย์ (หมายถึงอาจารย์ในสหรัฐ) ใน report นั้นผมแสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับ the businessman แต่เมื่ออธิบายมาประมาณครึ่งหน้า ผมเปลี่ยนมาใช้ a businessman โดยไม่ได้เฉลียวใจเลยว่า การเปลี่ยน the ที่ใช้ตั้งแต่ต้น มาเป็น a จะเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

อาจารย์ใช้นิ้วชี้ไปที่กลางหน้ากระดาษ และถามผมว่า a businessman ที่นี้ เป็นใคร มาจากไหน ผมไม่เข้าใจคำถามของอาจารย์ ก็ตอบไปว่า ผมหมายถึง businessman ที่ผมพูดถึงตั้งแต่ต้น ท่านย้อนกลับมาทันที่ว่า แล้วไอ้คนที่สองนี้ (a businessman) มาจากไหน เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องอย่างไร

“*the businessman*” หมายถึงนักธุรกิจคนนี้หรือคนนั้นที่แน่นอน แต่โดยไม่มีปี่มีขลุ่ย นักเรียนปริญญาโทผู้นั้นก็เปลี่ยนมาใช้ “*a businessman*” ซึ่งมีความหมายว่า นักธุรกิจคนหนึ่ง ซึ่งจะเป็นคนไหนก็ได้ (เท่ากับว่า มีนักธุรกิจโผล่มาอีกหนึ่งคน) - - - ความสับสนจึงเกิดขึ้น อย่างไม่ต้องสงสัย

ผู้เรียนที่ติดตามผมครบทั้ง 20 ข้อแล้ว ควรจะวางมือเพื่อไปทำธุระอื่น แล้วค่อยย้อนกลับมาศึกษาเล่มนี้ต่อในภายหลัง จะเป็น 10 นาที หรือ 24 ชั่วโมงต่อมาก็ได้

คราวนี้ให้ผู้เรียนทำโจทย์ 20 ข้อเดิม **ที่อยู่ในด้านหลังของเล่ม** ในส่วนนี้ของเล่ม ผมไม่ให้คำอธิบายใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากให้คำศัพท์

เมื่อทำเสร็จทั้ง 20 ข้อแล้วค่อยพลิกกลับมาเทียบกับคำอธิบาย และเฉลยที่ให้ไว้ในส่วนหน้า วิธีนี้จะบอกความจริงแก่ผู้เรียนว่า ตัวเอง “รู้” หรือ “ไม่รู้” อย่างไร และเท่าใด

ภาษาอังกฤษ ENGLISH ๕๐๕

คู่มือการใช้ภาษาอังกฤษ เหมาะสำหรับครู
อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป
ที่สนใจเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษ

ขอเปิดใจกับพี่ (สอน) ที่จะใช้คู่มือเล่มนี้

ครูแต่ละคนมี “ลูกเล่น” หรือเทคนิคการถ่ายทอดความรู้ของตัวเอง
วิธีถ่ายทอดทักษะภาษาอังกฤษที่จะพูดถึงในที่นี้ จึงเป็นวิธีของผม
ซึ่งส่วนหนึ่งผมได้รับจากความกรุณาของครูบาอาจารย์ที่ได้เพียรสั่งสอนผม
และก็มีส่วนที่มาจากประสบการณ์ของการเป็นครู

ผมคิดว่าความไม่สมหวังของการสอนภาษาอังกฤษในบ้านเรา
น่าจะเนื่องมาจากการเน้นให้นักเรียนจดจำบทเรียนที่ได้เรียนผ่านไปแล้ว
แทนที่จะเน้นโอกาสให้นักเรียนนำความรู้ไปปฏิบัติ ปฏิบัติมาก ๆ ปฏิบัติบ่อย ๆ
และปฏิบัติที่ ๆ

ภาษาเป็นทักษะที่ต้องนำไปใช้ แต่หลายคนเรียนภาษาเพื่อประดับประดา

ขอสนทนากับนักเรียนที่จะใช้คู่มือเล่มนี้

การเรียนภาษาอังกฤษ เป็นความพยายามที่จะได้มาซึ่งทักษะใหม่อีก
หนึ่งทักษะ

ทักษะภาษาอังกฤษ หรือ ความสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ พูด
โต้ตอบกลับไปได้ อ่านสิ่งพิมพ์ที่เป็นภาษาอังกฤษพอเก็บใจความได้ และสามารถ
เขียนเล่าเหตุการณ์เป็นภาษาอังกฤษให้เพื่อนต่างชาติอ่าน

ไต่รตรองเป้าหมายของวิชาภาษาอังกฤษดูแล้ว น่าตื่นเต้น

แต่ทักษะนั้น เขาได้กันมาด้วยความเพียรพยายามไม่ย่อท้อง่าย ๆ โอกาส
สัมผัสภาษาอังกฤษเขาไม่เคยปล่อยให้ผ่านไป เขาผู้นั้นทำอย่างที่ว่านี้ ก็เพราะเขา
“ชอบภาษาอังกฤษ”

Take it easy

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

ภาษาอังกฤษ ENGLISH ๕๐๕

ISBN 978-974-04-3097-1

9 789740 430971